

podkovnjakov in njihovimi mladiči. Razveselile pa smo se dveh osebkov simpatičnih uhatih netopirjev. Večjo kolonijo malih podkovnjakov pa smo našle v zapuščeni vojašnici v Račicah.

Po pregledovanju cerkva se netopirski dan še ni zaključil. Za razliko od večine ostalih skupin smo naše nočne živali raziskovali tudi, ko so drugi že spali. Takrat smo se »netopirke« opremile z ultrazvočnimi detektorji in lučmi ter se podale v temno noč. Sprehajale smo se po Pregarjih in z ultrazvočnimi detektorji poslušale oglašanje netopirjev, ki so krožili v okolici luči in lovili svoj zalogaj.

En večer pa smo se s skupino za ptiče in drugimi vedoželjci odpravili na mreženje pred Račiško pečino. Na naše veselje so se v mrežo ujeli zelo različni predstavniki dveh družin. Pri tem smo spoznali, da netopirji tehtajo od 5, 5 g pa vse do 24,5 g ter da njihov razpon meri vse do 40 cm. Pobljše smo si pogledali tako malega podkovnjaka, velikega podkovnjaka, vejicatega netopirja in navadnega netopirja. To je bil za mnoge tudi dan, ko so prvič pobožali netopirja.

Med taborom so udeležinke tako spoznale najbolj tipične metode raziskovanja netopirjev in njihovo biologijo, kar so tudi predstavile staršem na zaključni predstavitvi.

Utrinki z raziskovalnih taborov – Pag 2007

ODKRIVANJE SKRIVNOSTI PAŠKIH NETOPIRJEV

Jana Mlakar

O netopirski favni otoka Paga v strokovni literaturi nisem našla nobenih zapisov, tako da smo se pri raziskovanju netopirjev na Pagu udeležinke netopirske skupine podajale v neznanu.

Pri dnevnem delu smo se osredotočile na iskanje zatočišč netopirjev in smo zato pregledovale cerkve, stare stavbe, ruševine, vendar iskanja niso obrodila sadov.

V sodelovanju s Speleološkim odsjekom »Liburnija«, ki deluje v okviru PD Paklenica, smo iskale tudi možna jamska zatočišča netopirjev. Po številnih neuspešnih telefonskih klicih nam je šele predzadnji dan uspelo najti gospoda Bruna Puhariča – speleologa, člana Speleološkega odsjeka HPD

Željezničar in učitelja v osnovni šoli ter osebo, ki jo vsi na otoku povezujejo z jamarstvom. Po natančnih napotkih prijaznega domačina, kje stanuje g . Puharič, smo ga na naše veselje našle kar doma. Prijazno nas je sprejel in nam je bil takoj pripravljen pomagati. Povedal nam je, da bi netopirje lahko našli v rimskem vodovodu v Novalji oz. v t.i. Taljanovi buži. Glede obiska le-te smo se z direktorico Gradskega muzeja, gospo Vesno Denona, dogovorili za naslednji dan. V popolni jamarski opreми smo se odpravili v 1 km dolg podzemni vodovod, v upanju, da bomo našli kakšnega netopirja. Upale nismo zaman. V rovu smo našle 2 velika podkovnjaka. Zatem smo se odpravili še v jamo Potočnico ob obali. Tudi tam smo našli velike podkovnjake, le da so se skrivali v nedostopnem delu jame. Pokazat se nam je prišel le eden, ostale pa smo lahko zaznali z ultrazvočnim detektorjem.

Zaradi aktualne tematike o vetrnih elektrarnah v Sloveniji smo del raziskovanja posvetile tudi polju vetrnih elektrarn Ravne. Na žalost smo ob obisku vetrne elektrarne Ravne potrdile dejstvo, da vetrne elektrarne ubijajo netopirje. Pregledale smo površino pod tremi vetrnicami in pod dvema našle po en svež kadaver belorobega netopirja. Nekaj dni kasneje je vetrnice obiskala tudi skupina za ptice in nam izpod dveh drugih vetrnic zopet prinesla 2 osebka belorobega netopirja.

Za udeleženske pa so bila najbolj zanimiva večerna mreženja, saj so si lahko поблиžje pogledale netopirje. Mrežile smo ob kalih, mlakah in močvirjih. Najbolj je bilo uspešno mreženje nad kanalom pri Stari Novalji, saj so se v mrežo ujeli štirje osebki malih netopirjev. Ob drugi priliki smo vmrežile tudi belorobega netopirja. En večer smo si popestrile s poslušanjem netopirjev z ultrazvočnimi detektorji.

»Netopirke« se vzpenjajo proti vetrnici.
(foto: Jana Mlakar)